

ד. תורים שלא הגיע זמנן שעדיין קטנים הם ואינם ראויים עדיין להקרבה, שהתורים כשרים רק כשהם גדולים⁽⁸⁾, או בני יונה שעבר זמנן שכבר גדולים הם ואינם ראויים כבר להקרבה, שבני יונה כשרים רק כשהם קטנים, ואם כבר הפרישם לקרבן והקריבן בחוץ, פטור.

רבי שמעון אומר: בני יונה שעבר זמנן פטור, אבל תורים שלא הגיע זמנן המקריב אותם בחוץ עובר בלא תעשה שהרי יהיו

ג. קרבנות בעלי מומין, בין בעלי מומין קבועין שאינם מתרפאין לעולם⁽⁶⁾ בין בעלי מומין עוברין שמומן זמני ויתרפאו לאחר זמן שהקריבן בחוץ פטור, שהרי אינם ראויים להיקרב בפנים.

רבי שמעון אומר: בעלי מומין קבועין פטור⁽⁷⁾, אבל בעלי מומין עוברין הואיל וראויים להקרבה לאחר זמן, המקריב אותם בחוץ עובר בלא תעשה, אבל מודה רבי שמעון שהוא פטור מכרת במזיד ומחטאת בשוגג.

אמנם קושיית היראים תמוהה, למה דקדק להקשות דוקא על מום "קבוע" דהיינו לרבי שמעון. ולמה הוקשה לו רק בחיוב שחוטאי חוץ והרי בכל שחיטת חולין יקשה כי משניקב הושט כבר נעשית טריפה, וכבר ביאר רש"י בחולין [כ], ב ד"ה וכי] שאם אין שהיה בשחיטה נחשבת כולה כפעולה אחת [והיינו שהנידון אם ישנה מתחילה ועד סוף או רק בסוף הוא רק לענין מחשבה או מעשה אחר שחל בעת השחיטה, אך עצם השחיטה אינה נחלקת לכמה פעולות, ואינה תלויה במחלוקת זו].

7. במקדש דוד [כו, ז] תמה שהרי בתוספתא אמר רבי שמעון בשם רבי עקיבא שבעלי מומין אם עלו לא ירדו, ואם כן חייבין עליהן בחוץ כמו שאמר רבי עקיבא [בכורות טז, א] שבעל מום בדוקין שבעין, אם עלה לא ירד ולכן חייבין עליו בחוץ.

ותירץ שרבי עקיבא דיבר רק במום בדוקין שבעין שכשר בעוף, ואילו כאן מדובר בשאר מומין. או שרבי שמעון אמר משמו, אך הוא עצמו אינו סובר כן, וראה עוד בסמוך.

8. תוס' להלן [קידב, ד"ה היתר] נקטו שקדושה

6. ביראים [סי' רפא] הקשה למאן דאמר אינה לשחיטה אלא לבסוף, הרי נמצא שבשחיטת סימן ראשון נעשה בעל מום קבוע ואיך יתחייב בשחוטאי חוץ בסוף שחיטה. ותירץ "כיון דדרך הכשר קעביד אינו נקרא מום" ובחידושי ר' מאיר שמחה [חולין ל, א] ביאר כוונתו ששחיטה בחוץ אינה מום בקדשים כי כך הוא גם דרך השחיטה בקדשים, ובקדשים אינה פוסלת משום מום כי כך הוא הכשרם להקרבה.

אולם באחיעזר [ח"ב לד, ה] הביא שהברוך טעם ביאר שכוונת היראים כי למאן דאמר אינה לשחיטה אלא לבסוף יכול לסיים את השחיטה בפנים ולכן אין תחילת השחיטה נחשבת מום אף שנעשתה בחוץ. ולדבריו נמצא שאם שחוט רחוק מהעזרה ואינו יכול לסיים שחיטתו בפנים, יחשב כבעל מום ולא יתחייב בחוץ וזה דוחק], והוסיף כי למאן דאמר [חולין כט, ב] שחייב על סימן אחד בחוץ ואחד בפנים משום שעשה כמעשה חטאת העוף בחוץ, יתחייב לכו"ע על תחילת השחיטה אף שסופה אינה ראויה משום מום, וכן כתב המקדש דוד [כ"ז ח] שרק הראשון יהיה חייב ולא שני, ודלא כמנחת חנוך [קפ"ו] שכתב שלמאן דאמר ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף שניהם חייבין].